

Bu evde bir yıldır hiç Kur'an okunmadığını nasıl anladı?

HASAN PİR

ANALİZ

Hasan PİR

Bugün, beğeneceğiniz bir hikâyeyi sizlerle paylaşmak istiyorum. Hikâyenin gerçek sahibi kim bilmiyorum. Sosyal medyada ve internetin diğer mecralarında çeşitli kişilerin anlatımıyla yer alan bu ibret dolu hikâyeyi yazanı ve paylaşanları kutluyorum.

Hikâye şöyle:

Anadolu'da bir köye ahlakı ve ilmiyle maruf bir imam tayin edilir. İmam kısa süre içinde köylüler tarafından çok sevilir ve benimsenir. Nihayet Ramazan ayı gelir her akşam sırayla komşulardan bir tanesi o çok sevdikleri imamı iftara davet ederler.

Bir akşam hocayı evine iftara davet eden köylünün hanımı, eşinin saklaması için kendisine verdiği bir miktar parayı iftar edecekleri sofranın üzerine bırakır ve telaşla hocaya yemek hazırlamak için mutfağa geçer.

Sofra kurulur iftar edilir. Çaylar içilir ve yatsıya yakın hoca ve ev sahibi camiye gider. Evin hanımı sofrayı kaldırıp odayı toplarken birden sofranın üzerine bırakmış olduğu paraları hatırlar fakat paralar ortada yoktur. Ne kadar arasa da paraları bulamaz. Biraz sonra eşi eve gelince durumu ona da anlatır ve der ki, "Allahu alem paraları Hocaefendi aldı. Çünkü bugün ondan başka bu eve giren olmadı."

Ev sahibi köylü bu duruma çok üzülür. Hocaya çok kızar ve bu işi ona hiç yakıştıramaz fakat hocaya bu konuyla ilgili hiçbir şey de söylemez. Günler geçtikçe samimiyetini keser, elinden geldiğince Hoca'dan uzak durmaya gayret gösterir.

Günler çabuk geçer. Yine Ramazan ayı gelir ve yine komşular hocayı teker teker iftar yemeğine davet etmeye başlarlar. Sıra, geçen yıl Ramazan ayında paraları kaybolan o aileye gelmiştir. Ev sahibi köylü der ki, "Hanım ben gerçekten hocaya çok kızgınım ve kırgınım fakat adamcağızın belki bir sıkıntısı vardır da bize söyleyemedi. O yüzden o parayı almış olabilir. Boş verelim başımızın gözümüzün sadakası olsun, biz yine de hocayı davet edelim." Hanımı da aynı şeyleri düşündüğü için eşiyle beraber hocayı iftara davet ederler.

İftar edilir, sıra çay faslında gelir ve ev sahibi hocaya der ki, "Bir yıldır sana karşı soğuk davrandığımı farkındasın değil mi Hoca?" Hoca, "Evet

farkındayım çok da iyi hissediyorum ama ne olduğunu bir türlü anlayamadım. Hatta anlamaya çalışıyorum. İnşallah bugün akşam bu sorunu çözeriz.” der. Bunun üzerine ev sahibi, “Hocam, geçen sene sizi Ramazan’da iftara davet etmiştik. Bir miktar paramızı hanım şu sana yemek hazırladığımız sofranın üzerinde unutmuştu ve para ortadan kayboldu. O gün de evimize sizden başka hiç kimse gelmemiştir. Eğer gerçekten paraya ihtiyacınız olduğunu söyleseydiniz size mutlaka verirdik. Size kırgınlığım işte bu yüzdendir.” Der. Takva sahibi hoca bu sözleri duyunca ağlamaya başlar. Ev sahibi de bu durum üzerine söylediklerine bin pişman olur ve hocayı teselli etmeye çalışır. Bir süre sonra hoca, ev sahibine dönerek, “Değerli kardeşim ben bu sözlerinizden dolayı ağlamıyorum. Beni hırsızlıkla itham ettiğinizden değil, bir yıldır şu duvarda asılı duran mübarek Kur’an-ı Kerim’i hiç okumadığınız için ağlıyorum. Çünkü onu bir kez açıp okusaydınız paranızın onun içinde olduğunu görürdünüz. Sizin içeride olmadığınız bir sıra pencereden içeri esen rüzgâr sofranın üzerinde duran paraları uçurmuştu. Ben de onları yerden toplayıp duvarda asılı duran Kur’an-ı Kerim’in içinde bulunduğu kılıfa koymuştum” der...

Hikâye burada bitti... Hem de hüzünlü ve ibret alacağımız, düşünmemiz gereken bir sonla bitti...

Bu hikâyeden sonra, hemen şimdi, abdestimizi alıp, evlerimizdeki Mübarek Kitabımız Kur’an-ı Kerim’i elimize alıp, sarılıp doyasıya öpelim, başımızın üzerine koyalım. Olur ya evimizde Kur’an yoksa hemen Müftülüğe uğrayıp, Kur’an-ı Kerim satın alıp evimizin en güzel köşesine koyup, onu garip bırakmadan en az haftada bir Yasin ya da başka sureleri okuyalım. Yıllık hatim okumalarımızı planlayalım... Yarın ahirette bizim en büyük yoldaşımız evimizdeki Kur’anlarımız olacaktır.

Güzel günler dileğiyle.